

desværre ikke til stede, hvilket vel svækker regeringens, men hele den der debat om kulturkamp, som kulturministeren jo tit tager fat på, og så endelig en regering, som i stigende grad klæber sig op ad Dansk Folkeparti, hvis sande ansigt synes jeg bliver stadig mere tydeligt.

Det er rigtigt, pengene fosser ind i statskassen, ja. Hvordan forvalter vi så som samfund al den rigdom?

Jo, regeringen har i alt fald sikret det, som socialministeren ikke måtte sige, at de rigere er blevet voldsomt meget rigere. De mest velhavende grupper i samfundet har i dag flere penge mellem hænderne end nogen sinde før. Hver dag kan nyheder og pengemagasiner og Børsens analytikere love os forbrugsfest, så langt øjet rækker, og med den nuværende sigtbarhed er det jo ganske langt.

Vi ved fra Dansk Folkeparti, fru Pia Kjærsgaard, og vi ved fra socialministeren, selv om ministeren ikke længere må sige det højt, at der findes noget, som kan betegnes som en sund ulighed – den sunde ulighed.

I de førstnævnte forskellige sproglige indpakninger står budskabet klart: Ulighed er stimulerende, det er det, socialministeren mente, men ikke måtte sige højt. Eller som beskæftigelsesministeren formulerer det: Det skal altid kunne betale sig at arbejde. Det er vel sjældent, at en sætning som den er blevet misbrugt til at skabe en helt ny og dyb fattigdom. Derfor er der både moralske og fornuftsmæssige grunde til at tage afstand fra regeringens og Dansk Folkepartis ulighedspolitik.

Kl. 17.00

Ikke alene er det forkasteligt, at et samfund, der aldrig har været rigere, samtidig gør en dyd ud af at lade nogle grupper blive mere og mere udsatte og forarmede, både socialt og økonomisk. Det er fattigt, det er unødvendigt og det er dumt. For den danske velstand, den store sammenhængskraft, ja, selve det produktive samfund, bundet alt sammen i et samfund, som er karakteriseret ved en høj grad af lighed. Lighed er ikke en klods om benet; lighed er en produktiv forudsætning. Synet på ulighed som samfundets egentlige brændstof og motor er både umoderne og også kortsigtet.

Prisen betales dyrt lige nu. Den betales dyrt af dem, der lever med uligheden helt inde på livet hver dag, men det er for intet at regne mod, hvad omkostningerne bliver på længere sigt for hele samfundet. I denne lovgivende forsamling

kunne det derfor være på sin plads at minde om et par realiteter.

Hvis man har købt hus i hovedstadsområdet, så er det langt mere profitabelt at sætte sig i sin lænestol end at gå på arbejde, simpelt hen på grund af værdistigningernes himmelflugt. Og modsat: Op mod 80 pct. af dem, der har levet på kontanthjælp i bare få år, har et eller flere så alvorlige problemer ud over arbejdsløsheden, at de ikke er klar til arbejdsmarkedet. Socialforskningsinstituttet har dokumenteret, at loftet over kontanthjælpen og starthjælpen ikke har fået flere i arbejde. De berørte er kun blevet fattigere. Det er realiteterne.

For en borgerlig regering må det være ekstra følsomt, at antallet af mennesker på overførselsindkomst har sat ny rekord. Vi oplevede beskæftigelsesministeren i »Go' morgen Danmark« argumentere for, at det er bedre at have mennesker på passiv forsørgelse, som man så kan piske rundt i et aktiveringscirkus, frem for at lade dem, der både kan og vil, bidrage til de tusindvis af forsømte opgaver, vi har som samfund. Det er ufatteligt.

En borgerlig regering vil altså hellere lade folk gå passive på dagpenge eller kontanthjælp frem for at ansætte flere hjemmehjælpere og flere skolelærere og flere rengøringsassistenter, og hvad der nu ellers er brug for. Argumentet fra beskæftigelsesministeren er, at mennesker ansat i den offentlige sektor har en tendens til at forblive offentligt ansatte. Ministeren siger det, som var det en dødsynd at være offentligt ansat. Konsekvensen er jo, at mennesker, der både kan og ønsker at bidrage aktivt til at få offentlige job udført, kommer til at stå passive på overførselsindkomst.

Det er lykkedes regeringen at få over 900.000 mennesker på overførselsindkomst i en periode, hvor økonomien ellers giver stor frihed til at handle klogt og tidssvarende. Hr. Claus Hjort Frederiksen og regeringen har simpelt hen ikke evnet at løfte opgaven. Det er jo et absurd teater.

Tusindvis af mennesker vil gerne arbejde. Der er tusindvis af opgaver, der skriger på at blive løst, og alligevel pisker regeringen på dem, der ikke kan arbejde, og siger, at det altid skal kunne betale sig at arbejde, og tvinger indkomster ned til et nyt fattigdomsniveau. Man uddyber ligheden. Man tilvejebringer ikke flere arbejdspladser, men skærer i overførselsindkomsterne, og så anklager man bagefter dem, der er ramt af problemerne. Det ser ikke kønt ud.